

**List okólny Kongregacji Kultu Bożego
o przygotowaniu i obchodzeniu Świąt Paschalnych
"Paschalis sollemnitatis"*
(16 stycznia 1988)**

VIII. OKRES WIELKANOCY

100. Obchód Paschy trwa przez cały Okres paschalny (wielkanocny). Albowiem pięćdziesiąt dni od Niedzieli Zmartwychwstania do Niedzieli Zesłania Ducha Świętego obchodzi się z wielką radością jako jeden dzień świąteczny. Co więcej, jako "Wielką Niedzielę" **105.**

101. Niedziele tego Okresu uważa się za niedziele Wielkanocy i tak się je nazywa. Mają one pierwszeństwo przed wszystkimi świętami Pańskimi i przed wszystkimi uroczystościami. Uroczystości przypadające na te niedziele przenosi się na poniedziałek **106.** Obchody ku czci Najświętszej Maryi Panny lub Świętych, przypadające w ciągu tygodnia, nie mogą być przenoszone na te niedziele **107.**

102. Dla dorosłych, którzy w Wigilię Paschalną otrzymali chrześcijańskie wtajemniczenie, cały ten czas jest przeznaczony na "mistagogię". Gdziekolwiek więc są nowo ochrzczeni, należy zachować przepisy podane w Obrzędach chrześcijańskiego wtajemniczenia dorosłych nr. 37-40 i 235-239. W ciągu oktawy Paschy w Modlitwie eucharystycznej wszędzie odmawia się formuły wstawienne dla nowo ochrzczonych.

103. Przez cały Okres Wielkanocy w zgromadzeniu wiernych uczestniczących we Mszach niedzielnych należy zachować specjalne miejsca dla neofitów. Wszyscy neofici niech się starają uczestniczyć we Mszach ze swoimi chrzestnymi. Należy wspominać o nich w homilii i, zależnie od okoliczności, w modlitwie wiernych. W pobliżu Niedzieli Pięćdziesiątnicy należy celebrować zgodnie z miejscowymi zwyczajami specjalny obrzęd na zakończenie "czasu mistagogii" **108.** Wypada także, aby dzieci przystępowały w Niedziele Okresu Wielkanocy do pierwszej Komunii świętej.

104. Niech duszpasterze pouczają wiernych już wtajemniczonych w Eucharystię o sensie kościelnego przykazania o przyjmowaniu Komunii świętej w tym Okresie **109.** Bardzo się zaleca, aby zwłaszcza w ciągu oktawy Paschy zanoszona była Komunia święta chorym.

105. Gdzie istnieje zwyczaj błogosławienia domów z okazji świąt paschalnych, niech dokonują tego proboszczowie lub inni prezbiterzy albo delegowani przez proboszczów diakoni, dla których będzie to sposobność pełnienia pasterskiej posługi **110.** Niech proboszcz idzie do domów w celu złożenia duszpasterskiej wizyty w każdej rodzinie, niech rozmawia z mieszkańcami i modli się, posługując się tekstami zamieszczonymi w księdze Obrzędy błogosławieństw **111.** W wielkich miastach należy przewidzieć możliwość zgromadzenia kilku rodzin i udzielenia im wspólnego błogosławieństwa.

106. W różnych miejscowościach i u różnych narodów, w związku z obchodami paschalnymi powstały ludowe zwyczaje, które być może sprzyjają liczniejszemu gromadzeniu się ludu niż sama święta liturgia. Nie należy ich bynajmniej lekceważyć, ponieważ mogą one służyć do wyrażenia religijnych postaw wiernych. Niech przeto Konferencje Biskupów i miejscowi Ordynariusze zatroszczą się o to, aby te zwyczaje, które jak się sądzi, sprzyjają rozwojowi pobożności, były możliwie najlepiej zharmonizowane ze świętą liturgią, aby zostały głębiej przeniknięte jej duchem, z niej poniekąd wynikały i do niej lud prowadziły **112.**

107. Ten święty Okres pięćdziesięciu dni kończy się Niedzielą Pięćdziesiątnicy. Upamiętnienia ona Zesłanie daru Ducha Świętego na Apostołów, początki Kościoła oraz jego misję wobec wszystkich ludów, narodów i języków **113.**

Należy zadbać o sprawowanie Wigilii Zesłania Ducha Świętego jako przedłużenia Mszy. Nie ma ona charakteru chrzcielnego, jak Wigilia Paschy, lecz jest wytrwałym błaganem zanoszonym na wzór Apostołów i uczniów, którzy przebywali jednomyślnie na modlitwie razem z Maryją, Matką Jezusa, oczekując Ducha Świętego **114.**

108. "Właściwością świąt paschalnych jest to, że cały Kościół cieszy się odpuszczeniem grzechów. Dostępują go nie tylko ci, którzy odradzają się we chrzcie świętym, lecz także ci, którzy już od dawna zaliczają się do grona przybranych dzieci" **115.** Niech Pan w swej hojności sprawi, aby dzięki gorliwej

pracy duszpasterskiej i duchowemu pogłębieniu wszyscy, którzy ukończą obchód świąt wielkanocnych, potrafili zachować "ich ducha w życiu i postępowaniu" 116.

Dan w Rzymie, w siedzibie Kongregacji Kultu Bożego, dnia 16 stycznia 1988.

+ Paweł Augustyn kard. Mayer,
Prefekt
+ Wirgiliusz Noe, arcybiskup tyt. Wonkary
Sekretarz

Przekład z języka łacińskiego: Ks. Stanisław Czerwik

Pierwszą zasadą jest uobecnianie Tajemnicy paschalnej Chrystusa w Liturgii Kościoła, ponieważ "z boku umierającego na Krzyżu Chrystusa zrodził się przedziwny sakrament całego Kościoła". Całość życia liturgicznego koncentruje się wokół Ofiary eucharystycznej oraz innych sakramentów, skąd czerpiemy jako z żywych źródeł zbawienia (por. Iz 2,3). Dlatego musimy być świadomi tego, że przez "Tajemnicę paschalną Chrystusa zostaliśmy razem z Nim zanurzeni w śmierci, żeby z Nim też powstać do nowego życia". Wierni uczestniczący w Eucharystii powinni naprawdę zrozumieć, że "ilekroć sprawujemy tę pamiątkę Ofiary Chrystusa, dokonuje się dzieło naszego odkupienia". Dlatego pasterze powinni z całą wytrwałością przygotowywać wiernych do sprawowania w każdą niedzielę przedziwnego dzieła, którego Chrystus dokonał w Tajemnicy swojej Paschy tak, aby oni z kolei mogli głosić je światu. Dla wszystkich - pasterzy i wiernych - noc paschalna powinna odzyskać swoją niepowtarzalną wagę w roku liturgicznym, do tego stopnia, by się rzeczywiście stała świętem wszystkich świąt.

Ponieważ śmierć Chrystusa na krzyżu i Jego zmartwychwstanie stanowią treść codziennego życia Kościoła i zapowiedź wiecznej Paschy, pierwszym zadaniem Liturgii jest niestrudzone wprowadzanie nas na otwartą przez Chrystusa paschalną drogę, na której człowiek godzi się umrzeć, aby mieć życie wieczne.

Jan Paweł II
List apostolski
Vicesimus quintus annus, 6

PRZYPISY

105 Por. Ogólne normy roku liturgicznego i kalendarza, nr 22.

106 Według przepisu Ogólnych norm roku liturgicznego i kalendarza, nr 5 uroczystości przypadające na Niedziele Wielkanocy należało antycypować w sobotę. Podobna zasada dotyczyła Niedziel Adwentu i Wielkiego Postu (tamże, nr 5). Przepis ten został zmieniony na mocy dekretu Kongregacji Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów (22 IV 1990): *Notitiae* 26 (1990), nr. 3-4 (284-285), s. 160-161.

107 Por. tamże, nr 58.

108 Por. Rytuał Rzymski. Obrzędy chrześcijańskiego wtajemniczenia dorosłych, nr. 235-237; por. tamże, nr. 238-239.

109 Por. KPK, kan. 920.

110 Święta Kongregacja Obrzędów, dekret *Maxima Redemptionis nostrae mysteria* (16 XI 1955), nr 24: *AAS* 47(1955), s. 847.

111 Obrzędy błogosławieństw, t. 1, I. Obrzędy błogosławieństwa rodzin i ich członków, nr. 40-67; II. Doroczne błogosławieństwo rodzin w ich domach, nr. 68-89.

112 Por. KL 13; por. Kongregacja Kultu Bożego, *Wytyczne i propozycje w związku z obchodem roku maryjnego* (3 IV 1987), nr. 3, 51-56.

113 Por. Ogólne normy roku liturgicznego i kalendarza, nr 23.

114 Pierwsze Nieszpory uroczystości mogą być połączone z Mszą świętą w sposób przewidziany w OWLG nr 96. Dla umożliwienia głębszego poznania tajemnicy tego dnia można wykonać kilka czytań Pisma świętego, które są zaproponowane do uznania w Lekcjonarzu dla tej Mszy. W tym przypadku lektor udaje się na ambonę i wykonuje pierwsze czytanie. Potem psalterzysta lub kantor śpiewa psalm, lud zaś wykonuje refren. Następnie wszyscy wstają, a kapłan mówi: *Módlmy się i po chwili*

wspólnej modlitwy w milczeniu odmawia kolektę odpowiadającą czytaniu (np. jedną z kolekt wyznaczonych na dni powszednie po 7 Niedzieli Wielkanocnej).

115 ŚW. LEON WIELKI, Mowa 6 o Wielkim Poście, 1-2: PL 54, s. 285.

116 Por. Mszał Rzymski. Sobota po 7 Niedzieli Wielkanocnej, kolekta.